

STANISŁAW HOC

NIEKTÓRE ASPEKTY SZCZEGÓLNYCH UPRAWNIENÍ MINISTRA SKARBU PAŃSTWA W GOSPODARCE

1. Uwagi wstępne

Rola i znaczenie Ministra Skarbu Państwa (wcześniej Ministra Przekształceń Własnościowych) w procesach prywatyzacji i komercjalizacji, a także w wykonywaniu uprawnień własnościowych Skarbu Państwa jest poważna, podlegająca wielu zmianom.

Istotne są uprawnienia Ministra Skarbu Państwa, zwłaszcza w odniesieniu do „złotej akcji”. Warto przy tym więc zauważyć, że pojęcie „złotej akcji” wykształciło się w praktyce obrotu, pierwotnie w sferze prawa spółek. Łączy się je ze szczególnymi przywilejami jednego z akcjonariuszy. Procesy prywatyzacyjne, którym podlegały spółki o strategicznym znaczeniu dla porządku i bezpieczeństwa publicznego danego państwa, zadecydowały o przeniesieniu tej instytucji na grunt prawa publicznego¹.

Należy nadmienić, że Komisja Europejska ani Trybunał Sprawiedliwości UE nie zakwestionowały idei istnienia w danym porządku prawnym instrumentu krajowego pozwalającego państwu na blokowanie określonych decyzji korporacyjnych w imię interesu publicznego.

Minister Skarbu Państwa na podstawie ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz.U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437 ze zm.) kieruje działem Skarb Państwa, który obejmuje sprawy dotyczące gospodarowania mieniem Skarbu Państwa, w tym wykonywanie praw majątkowych i osobistych przysługujących Skarbowi Państwa, komercjalizacji i prywatyzacji, w szczególności przedsiębiorstw państwowych, jak również ochrony interesów Skarbu Państwa – z wyjątkiem spraw, które na mocy odrębnych przepisów przypisane są innym działom. Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa reprezentuje Skarb Państwa w zakresie określonym w ustawie, z uwzględnieniem przepisów odrębnych. Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa może również inicjować politykę Państwa

---

¹ E. Małecka, *Publicznoprawne aspekty konstrukcji „złotej akcji”*, „Zeszyty Prawnicze” Warszawa 12.2/2012, s. 39.

w zakresie przekształceń własnościowych mienia komunalnego. Szczegółowe zadania ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa zostały określone w ustawie z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa (Dz.U. z 2012 r. poz. 1224 ze zm.), oraz w ustawie z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz.U. z 2013 r. poz. 216).

Zwraca się uwagę, że istnieje potrzeba opracowania spójnej ustawy, której adresatem będzie minister właściwy do spraw Skarbu Państwa, a nie spółki, ustawa powinna określać, w jaki sposób minister reprezentujący akcjonariusza – Skarb Państwa – powinien wykonywać przysługujące mu prawo głosu².

Należy zauważyć, iż art. 218 Konstytucji RP stanowi, że organizację Skarbu Państwa oraz sposób zarządzania majątkiem Skarbu Państwa określa ustawa, która nie została jeszcze uchwalona.

Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa:

- przygotowuje i przedkłada Radzie Ministrów oraz z jej upoważnienia, Sejmowi coroczne sprawozdanie o stanie mienia Skarbu Państwa oraz o ekonomicznych, finansowych i społecznych skutkach prywatyzacji,
- przygotowuje i przedkłada Radzie Ministrów projekty rocznych kierunków prywatyzacji i programów prywatyzacji majątku państwowego oraz coroczne sprawozdania z realizacji kierunków prywatyzacji,
- prowadzi zbiorczą ewidencję majątku Skarbu Państwa,
- prowadzi ewidencję podmiotów, w szczególności państwowych jednostek organizacyjnych, którym przysługuje prawo wykonywania uprawnień wynikających z praw majątkowych Skarbu Państwa lub do działania w imieniu Skarbu Państwa,
- wykonuje uprawnienia wynikające z praw majątkowych Skarbu Państwa w szczególności: w zakresie praw z akcji i udziałów należących do Skarbu Państwa, łącznie z wynikającymi z nich prawami osobistymi, w stosunku do mienia pozostałego po likwidacji państwowej jednostki organizacyjnej lub przypadającego Skarbowi Państwa w wyniku likwidacji spółki z jego udziałem, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej,
- składa w imieniu Skarbu Państwa oświadczenia woli o utworzeniu spółki handlowej lub przystąpieniu do takiej spółki oraz o utworzeniu innej osoby prawnej, przewidzianej przepisami prawa, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej,
- sprawuje kontrolę wykonywania uprawnień wynikających z praw majątkowych Skarbu Państwa przez państwowe jednostki organizacyjne,
- sprawuje kontrolę wykonywania przez inne organy administracji państwowej oraz państwowe osoby prawne zadań, określonych w przepisach odrębnych, w zakresie przekształceń własnościowych,
- udziela ze środków, o których mowa w art. 56 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji, pomocy w celu ratowania

---

² F. Grzegorzczak, *Przedsiębiorstwo publiczne (public undertaking) kontrolowane przez państwo. Zagadnienia konstrukcyjne*, Warszawa 2012, s. 368.

- lub restrukturyzacji przedsiębiorców, w tym przedsiębiorców publicznych oraz udziela wsparcia niebędącego pomocą publiczną,
- zatwierdza plany restrukturyzacji przedsiębiorców, o których mowa w pkt poprzednim, w przypadku gdy plany te przewidują udzielenie pomocy na restrukturyzację przez ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa, albo ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa wraz z innymi podmiotami,
  - realizuje inne zadania określone w przepisach odrębnych.

Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa, z zastrzeżeniem odrębnych przepisów określających tworzenie, ustrój i ustanie państwowych osób prawnych oraz z zastrzeżeniem postanowień statutów wydanych na podstawie tych przepisów: tworzy, likwiduje, łączy, dzieli i przekształca państwowe osoby prawne, powołuje i odwołuje członków organów państwowych osób prawnych.

Warto zwrócić uwagę na ustawę z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz.U. Nr 169 poz. 1417 ze zm.), na podstawie której w celu zapewnienia ochrony praw i interesów Skarbu Państwa tworzy się Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa. Jest ona państwową jednostką organizacyjną, a nadzór nad nią sprawuje minister właściwy do spraw Skarbu Państwa. Prokuratoria Generalna jest niezależna w zakresie działań podejmowanych w ramach zastępstwa Skarbu Państwa oraz co do treści wydawanych opinii. Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa składa corocznie Sejmowi, w terminie do dnia 31 marca, sprawozdanie z działalności Prokuraturii Generalnej w poprzednim roku kalendarzowym³.

Zdaniem A. Kidyby⁴ ustawa z 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa reguluje problematykę Skarbu Państwa w dwóch aspektach, administracyjnym i cywilistycznym. Kompetencje ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa, poprzez instrumenty administracyjnoprawne, cywilnoprawne i mające niejednorodny charakter, pozostają w istotnym związku z problematyką praw majątkowych Skarbu Państwa.

Według M. Dziurdy i M. Przychodzkiego kompetencje Ministra Skarbu Państwa dotyczą co do zasady, sfery dominium (wykonywania uprawnień majątkowych państwa), a nie imperium⁵.

2.

Sejm uchwalił 3 czerwca 2005 r. ustawę o szczegółowych uprawnieniach Skarbu Państwa oraz ich wykonywaniu w spółkach kapitałowych o istotnym znaczeniu dla porządku publicznego i bezpieczeństwa publicznego (Dz.U. Nr 132 poz. 1108). Ustawa nie wskazuje konkretnych spółek, delegując to zada-

³ S. Hoc, *Prawo administracyjne gospodarcze. Wybrane zagadnienia*, Warszawa 2013, s. 61 i n.

⁴ A. Kidyba, *Prawo handlowe*, Warszawa 2012, s. 810.

⁵ M. Dziurda, M. Przychodzki, *Reprezentacja Skarbu Państwa w sprawach z art. 412 kodeksu cywilnego*, „Glosa” 2000, nr 7, s. 15.

nie Radzie Ministrów, która na podstawie rozporządzenia z 13 grudnia 2005 r. w sprawie listy spółek o istotnym znaczeniu dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego (Dz.U. Nr 260 poz. 2174) wskazała 15 spółek⁶.

Zakres podmiotowy ustawy określony w art. 8 ust. 1 jest szeroki, ustawodawca przyjął formułę podwójnego kwalifikowania spółek objętych tym zakresem. Ustawodawca wskazuje określony typ działalności gospodarczej, która może mieć istotne znaczenie dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego. Po drugie, określa udział spółki zajmującej się wspomnianą działalnością na rynku lokalnym, osiągnięcie którego powoduje objęcie spółki zakresem podmiotowym ustawy.

Podstawowym uprawnieniem, jakie ustawa nadaje Skarbowi Państwa działającemu w spółkach o istotnym znaczeniu dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego, jest możliwość zgłoszenia przez Ministra Skarbu Państwa sprzeciwu wobec określonych czynności spółek. Sprzeciw dotyczy podjętej przez zarząd uchwały lub innej dokonanej przez zarząd czynności prawnej, której przedmiotem jest rozporządzenie podstawowym składnikiem mienia spółki. Sprzeciw jest jedną z form władczej ingerencji administracji państwowej w swobodę działalności gospodarczej. Ustawa została pozytywnie przyjęta przez doktrynę⁷.

Ustawa z 2005 r. nie została w praktyce zastosowana, gdyż Skarb Państwa posiadał kontrolę kapitałową nad zdecydowaną większością podmiotów, które podpadały pod zakres podmiotowy ustawy, kontrola była więc wystarczająca do blokowania ewentualnych decyzji korporacyjnych, które stałyby w sprzeczności z interesem, publicznym⁸.

Komisja Europejska 29 października 2009 r. zakwestionowała zgodność ustawy z 2005 r. z przepisami Traktatu o funkcjonowaniu UE, zwłaszcza ze swobodą przepływu kapitału oraz swobodą przedsiębiorczości. Zdaniem Komisji Europejskiej przepisy ustawy z 2005 r. zniechęcają inwestorów do aktywności gospodarczej w odniesieniu do podmiotów objętych ustawą. Komisja wskazała, że w odniesieniu do niektórych sektorów (takich jak np. kopalnictwo czy wydobywanie rudy miedzi) nie występuje zagrożenie bezpieczeństwa, a w odniesieniu do

---

⁶ Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo SA z siedzibą w Warszawie, Grupa LOTOS SA z siedzibą w Gdańsku, Naftobazy spółka z o.o. z siedzibą w Warszawie, Polski Koncern Naftowy Orlen SA z siedzibą w Płocku, BOT – Górnictwo i Energetyka SA z siedzibą w Łodzi, Kompania Węglowa SA z siedzibą w Katowicach, Polskie Sieci Elektroenergetyczne SA z siedzibą w Warszawie, PSE – Operator SA z siedzibą w Warszawie, Operator Gazociągów Przesyłowych Gaz-System spółka z o.o. z siedzibą w Warszawie, Przedsiębiorstwo Eksploatacji Rurociągów Naftowych „Przyjaźń” SA z siedzibą w Płocku, Przedsiębiorstwo Przeladunku Paliw Płynnych „Naftoport” spółka z o.o. z siedzibą w Gdańsku, PKP – Polskie Linie Kolejowe SA z siedzibą w Warszawie, TP Emitel Spółka z o.o. z siedzibą w Krakowie, KGHM Polska Miedź SA z siedzibą w Lubinie, Inowrocławskie Kopalnie Soli „Solino” SA z siedzibą w Inowrocławiu.

⁷ M. Mataczyński, „Złote weto” w prawie polskim na tle ustawy z 3 czerwca 2005 r., „Przegląd Prawa Handlowego” 2005, nr 11, s. 16 i n.; K. Pawłowicz, „Złota akcja” Skarbu Państwa jako instytucja prawa publicznego, „Państwo i Prawo” 2007, nr 2, s. 30 i n.

⁸ F. Grzegorzcyk, *op. cit.*, s. 384.

innych – stwierdzono naruszenie zasad proporcjonalności i adekwatności regulacji w relacji do zamierzonego celu. Wytknięto także brak klarowności przepisów i idącą za tym arbitralność ewentualnych decyzji ministra.

W większości państw członkowskich UE występują regulacje prawne służące ochronie strategicznego interesu publicznego, który mógłby doznać uszczerbku na skutek decyzji korporacyjnych podmiotów prowadzących działalność gospodarczą w niektórych sektorach gospodarki, istotnych z punktu widzenia bezpieczeństwa.

Problematyka „złotej akcji” była przedmiotem wielu orzeczeń ETS, co ma związek z procesami integracji oraz prywatyzacji. ETS uznawał „złotą akcję” za niezgodną z prawem wspólnotowym, ale także dopuszczał „złotą akcję” w krajowym prawie państw członkowskich⁹.

3.

Sejm w dniu 18 marca 2010 r. uchwalił ustawę o szczególnych uprawnieniach Ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa oraz ich wykonywaniu w niektórych spółkach kapitałowych lub grupach kapitałowych prowadzących działalność w sektorach energii elektrycznej, ropy naftowej oraz paliw gazowych (Dz.U. Nr 65 poz. 404), uchylając jednocześnie ustawę z dnia 3 czerwca 2005 r. o szczególnych uprawnieniach Skarbu Państwa oraz ich wykonywaniu w spółkach kapitałowych o istotnym znaczeniu dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego. Ustawa weszła w życie z dniem 1 kwietnia 2010 r. Zdaniem projektodawcy, tj. Ministra Skarbu Państwa, polskie rozwiązania mogą stać się wzorem dla innych ustawodawców państw członkowskich UE w zakresie regulowania zagadnienia złotego weta w sposób zgodny z prawem UE¹⁰.

Ustawa z 18 marca 2010 r. została oparta na zasadach wyrażonych w dyrektywie Rady 2008/114/WE z 8 grudnia 2008 r. w sprawie rozpoznania i wyznaczenia europejskiej infrastruktury krytycznej oraz oceny potrzeb w zakresie poprawy jej ochrony (Dz.Urz. UE L 345/2008, s. 75), która została implementowana do polskiego porządku prawnego przez nowelizację ustawy z 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (Dz.U. Nr 89 poz. 590 ze zm.).

⁹ M. Mataczyński, „Złote akcje” w orzecznictwie ETS, „Przegląd Prawa Handlowego” 2004, nr 3, s. 38–45; K. Osajda, „Złota” akcja w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości i w prawie polskim, „Przegląd Prawa Handlowego” 2004, nr 8, s. 23–31; A. Bodnar, D. Sześciło, *Złote weto Skarbu Państwa a prawo wspólnotowe*, „Europejski Przegląd Sądowy” 2008, nr 5, s. 11.

¹⁰ F. Grzegorzczak, *Ustawa o szczególnych uprawnieniach ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa oraz ich wykonywaniu w niektórych spółkach kapitałowych lub grupach kapitałowych prowadzących działalność w sektorach energii elektrycznej, ropy naftowej oraz paliw gazowych. Komentarz*, Warszawa 2011, s. 13 oraz tenże, *Charakter prawny i skutki „złotego weta” w nowej ustawie o szczególnych uprawnieniach ministra Skarbu Państwa – zagadnienia wybrane*, „Przegląd Prawa Handlowego” 2011, nr 3, s. 47–53; *Zakres podmiotowy ustawy o szczególnych uprawnieniach ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa oraz ich wykonywaniu w niektórych spółkach kapitałowych lub grupach kapitałowych prowadzących działalność w sektorach energii elektrycznej, ropy naftowej oraz paliw gazowych*, „Palestra” 2011, nr 3–4, s. 49–59.

Zakresem podmiotowym ustawy objęte są:

- 1) spółki kapitałowe i grupy kapitałowe,
- 2) prowadzące działalność w sektorach energii elektrycznej, ropy naftowej lub paliw płynnych,
- 3) będące uprawnionymi w odniesieniu do mienia ujawnionego w jednolitym wykazie obiektów, instalacji, urządzeń i usług wchodzących w skład infrastruktury krytycznej.

Spółką kapitałową jest spółka z ograniczoną odpowiedzialnością albo spółka akcyjna (art. 4 § 1 pkt 2 k.s.h.). Grupa kapitałowa jest pojęciem normatywnym, występuje m.in. w ustawie o rachunkowości, która stanowi, że przez grupę kapitałową rozumie się jednostkę dominującą wraz z jednostkami zależnymi (art. 3 ust. 1 pkt 44), natomiast przez jednostkę dominującą rozumie się jednostkę będącą spółką handlową lub przedsiębiorstwem państwowym, sprawującą kontrolę nad inną jednostką, a w szczególności:

- a) posiadającą bezpośrednio lub pośrednio przez udziały większość ogólnej liczby głosów w organie stanowiącym innej jednostki (zależnej), także na podstawie porozumień z innymi uprawnionymi do głosu, wykonującymi swe prawa głosu zgodnie z wolą jednostki dominującej, lub
- b) uprawnioną do kierowania polityką finansową i operacyjną innej jednostki (zależnej) w sposób samodzielny lub przez wyznaczone przez siebie osoby lub jednostki na podstawie umowy zawartej z innymi uprawnionymi do głosu, posiadającymi, na podstawie statutu lub umowy spółki, łącznie z jednostką dominującą, większość ogólnej liczby głosów w organie stanowiącym, lub
- c) uprawnioną do powoływania i odwoływania większości członków organów zarządzających, nadzorujących lub administrujących innej jednostki (zależnej), lub
- d) będącą udziałowcem jednostki, której członkowie zarządu w poprzednim roku obrotowym, w ciągu bieżącego roku obrotowego i do czasu sporządzenia sprawozdania finansowego za bieżący rok obrotowy, stanowią jednocześnie więcej niż połowę składu zarządu tej jednostki (zależnej) lub osoby, które zostały powołane do pełnienia tych funkcji w rezultacie wykonywania przez jednostkę dominującą prawa głosu w organach tej jednostki (zależnej) pkt 37, a przez jednostkę zależną rozumie się jednostkę będącą spółką handlową lub podmiotem utworzonym i działającym zgodnie z przepisami obcego prawa handlowego, kontrolowaną przez jednostkę dominującą (pkt 39).

Ustawa odnosi się do mienia spółek kapitałowych lub grup kapitałowych prowadzących działalność w sektorach energii elektrycznej, ropy naftowej oraz paliw gazowych, ujawnionego w jednolitym wykazie obiektów, instalacji, urządzeń i usług wchodzących w skład infrastruktury krytycznej, o którym mowa w art. 5b ust. 7 pkt 1 ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (Dz.U. Nr 89 poz. 590 ze zm.). Powyższe mienie obejmuje:

- 1) w sektorze energii elektrycznej – infrastrukturę służącą do wytwarzania albo przesyłania energii elektrycznej,

- 2) w sektorze ropy naftowej – infrastrukturę służącą do wydobycia, rafinacji, przetwarzania ropy naftowej oraz magazynowania i przesyłania rurociągami ropy naftowej oraz produktów ropopochodnych, jak również terminale portowe do przeładunku tych produktów oraz ropy naftowej,
- 3) w sektorze paliw gazowych – infrastrukturę służącą do produkcji, wydobycia, rafinacji, przetwarzania, magazynowania, przesyłania paliw gazowych gazociągami oraz terminale skroplonego gazu ziemnego (LNG).

Zdaniem F. Grzegorzcyka¹¹ użycie pojęcia mienia na gruncie ustawy wydaje się zbyt szerokie oraz zbyt wieloznaczne. Zgodnie z art. 5b ustawy o zarządzaniu kryzysowym Rada Ministrów przyjmuje w drodze uchwały Narodowy Program Ochrony Infrastruktury Krytycznej, którego celem jest stworzenie warunków do poprawy bezpieczeństwa infrastruktury krytycznej, w szczególności w zakresie: 1) zapobiegania zakłóceniom funkcjonowania infrastruktury krytycznej, 2) przygotowania na sytuacje kryzysowe mogące niekorzystnie wpłynąć na infrastrukturę krytyczną, 3) reagowania w sytuacjach zniszczenia lub zakłócenia funkcjonowania infrastruktury krytycznej, oraz 4) odtwarzania infrastruktury krytycznej. Przygotowanie tego programu należy do kompetencji dyrektora Rządowego Centrum Bezpieczeństwa.

Sposób realizacji obowiązków i współpracy w zakresie Narodowego Programu Ochrony Infrastruktury Krytycznej przez organy administracji publicznej i służby odpowiedzialne za bezpieczeństwo narodowe z właścicielami oraz posiadaczami zależnymi obiektów, instalacji, urządzeń i usług infrastruktury krytycznej oraz innymi organami i służbami publicznymi określa rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 kwietnia 2010 r. w sprawie Narodowego Programu Ochrony Infrastruktury Krytycznej (Dz.U. Nr 83 poz. 541).

Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy, wykonywanie szczególnych uprawnień wynikających z tej ustawy stanowi kompetencję ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa, ale art. 1 ust. 3 ustawy zastrzega, iż wykonywanie przez tego ministra uprawnień, o których mowa w ustawie, nie narusza kompetencji ministra właściwego do spraw gospodarki. Natomiast art. 8 ustawy stanowi, że w stosunku do spółek, w których prawa z akcji albo udziałów należących do Skarbu Państwa wykonuje inny minister aniżeli minister właściwy do spraw Skarbu Państwa, przyznane mu szczególne uprawnienia wykonuje ten inny minister.

Zdaniem F. Grzegorzcyka¹² prawidłowość przyznania kompetencji wynikających z ustawy ministrowi właściwemu do spraw Skarbu Państwa budzi wątpliwości.

Istotą regulacji ustawy jest sprzeciw, który został określony w art. 2, a który brzmi następująco:

Art. 2. 1. Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa może wyrazić sprzeciw wobec podjętej przez zarząd spółki uchwały lub innej dokonanej przez zarząd

¹¹ F. Grzegorzcyk, *Ustawa o szczególnych uprawnieniach...*, op. cit., s. 29.

¹² *Ibidem*, s. 43.

spółki czynności prawnej, której przedmiotem jest rozporządzenie składnikami mienia, o których mowa w art. 1 ust. 1 i 2, stanowiące rzeczywiste zagrożenie dla funkcjonowania, ciągłości działania oraz integralności infrastruktury krytycznej.

2. Sprzeciwem może być również objęta uchwała organu spółki dotycząca:
  - 1) rozwiązania spółki,
  - 2) zmiany przeznaczenia lub zaniechania eksploatacji składnika mienia spółki, o którym mowa w art. 1 ust. 1 i 2,
  - 3) zmiany przedmiotu przedsiębiorstwa spółki,
  - 4) zbycia albo wydzierżawienia przedsiębiorstwa spółki lub jego zorganizowanej części oraz ustanowienia na nim ograniczonego prawa rzeczowego,
  - 5) przyjęcia planu rzeczowo-finansowego, planu działalności inwestycyjnej lub wieloletniego planu strategicznego,
  - 6) przeniesienia siedziby spółki za granicę
– jeżeli wykonanie takiej uchwały stanowiłoby rzeczywiste zagrożenie dla funkcjonowania, ciągłości działania oraz integralności infrastruktury krytycznej.
3. Sprzeciw jest wyrażany w formie decyzji administracyjnej, w terminie 14 dni od dnia otrzymania przez ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa od pełnomocnika do spraw ochrony infrastruktury krytycznej, o którym mowa w art. 5, informacji o podjęciu przez organy spółki uchwały lub dokonaniu przez zarząd spółki czynności prawnej, o której mowa w ust. 1 i 2, jednak nie później niż w terminie 30 dni od dnia ich dokonania.
4. Uchwały, o których mowa w ust. 1 i 2, nie podlegają wykonaniu, a czynność prawna, o której mowa w ust. 1, nie wywołuje skutków prawnych:
  - 1) w okresie, w którym ministrowi właściwemu do spraw Skarbu Państwa przysługuje prawo do wniesienia sprzeciwu;
  - 2) w okresie, w którym stronie przysługuje prawo wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy;
  - 3) w przypadku złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy lub złożenia skargi na decyzję ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa do właściwego sądu administracyjnego, odpowiednio do chwili zmiany decyzji, jej uchylenia albo stwierdzenia jej nieważności.
5. W przypadku złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy termin na jej załatwienie wynosi 14 dni od dnia otrzymania wniosku.
6. W przypadku zaskarżenia ostatecznej decyzji wyrażającej sprzeciw ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa:
  - 1) minister właściwy do spraw Skarbu Państwa przekazuje skargę do właściwego sądu administracyjnego wraz z aktami sprawy i odpowiedzią na skargę w terminie 14 dni od dnia jej wniesienia przez stronę;
  - 2) właściwy sąd administracyjny wyznacza rozprawę na dzień przypadający w terminie 14 dni od dnia przekazania skargi wraz z aktami sprawy i odpowiedzią na skargę przez ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa.

7. W przypadku nieuwzględnienia skargi przez właściwy sąd administracyjny albo po upływie terminu do jej wniesienia, ostateczna decyzja wyrażająca sprzeciw ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa wywołuje skutek w postaci nieważności uchwały lub czynności prawnej, o których mowa w ust. 1 i 2, od chwili podjęcia uchwały lub dokonania czynności prawnej.
8. W sprawach nieuregulowanych w ust. 1–7 do postępowania w sprawie sprzeciwu stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2000 r. Nr 98 poz. 1071, z późn. zm).

Regulacja art. 2 ustawy wskazuje na administracyjnoprawny charakter sprzeciwu (złotego weta), wynika on także z zastosowania procedury administracyjnej i sądowno administracyjnej dla postępowania związanego z wyrażeniem sprzeciwu oraz środkami zaskarżenia go¹³. Należy podkreślić, iż istotą działania, wobec którego przysługuje sprzeciw, jest „rozporządzenie składnikami mienia”, o których mowa w art. 1 ust. 1 i 2 ustawy, jeżeli to rozporządzenie stanowi rzeczywiste zagrożenie dla funkcjonowania, ciągłości oraz integralności infrastruktury krytycznej. Rozporządzenie należy rozumieć zgodnie z jej cywilnoprawnym znaczeniem – polega ono na przeniesieniu, obciążeniu, ograniczeniu lub zniesieniu prawa podmiotowego¹⁴. Przyjąć należy, że objęcie sprzeciwem czynności prawnej spółki jest możliwe, gdy zaistnieje przesłanka rzeczywistego zagrożenia dla funkcjonowania, ciągłości działania oraz integralności infrastruktury krytycznej.

F. Grzegorzczuk¹⁵ zauważa, że analiza trzech pojęć (tj. funkcjonowanie, ciągłość działania oraz integralność infrastruktury krytycznej) nasuwa wniosek, że na gruncie ustawy wystarczające jest spełnienie przynajmniej jednej z wymienionych przesłanek. Zdaniem tego autora interpretacja art. 2 ustawy powinna uwzględniać, że stanowi on wyjątek od swobody kontraktowania (art. 353¹ k.c.), przyznaje bowiem organowi administracji publicznej uprawnienia potencjalnie zawężające autonomię woli podmiotów prawa prywatnego.

F. Grzegorzczuk¹⁶ krytycznie ocenia terminy rozpatrywania spraw w ustawie z 2010 r., są one krótsze niż wynikające z przepisów ogólnych (k.p.a.). Zauważa przy tym, że załatwienie spraw spółki w krótkim terminie jest trafne, ale z drugiej strony stawia pytanie, czy 14 dni na analizę stanu faktycznego i prawnego przez Ministra Skarbu Państwa to okres wystarczający do należytego zgłębienia materii, w tym zakresie prezentuje stanowisko krytyczne.

Uważa także, że wykładnia art. 2 ust. 1 ustawy z 2010 r. prowadzi do wniosku, że w praktyce będzie bardzo trudno znaleźć sytuacje zastosowania tego przepisu. Prezentuje pogląd, że rzadko kiedy „uchwała zarządu” stanowi czynność prawną, a nawet gdy nią jest, to trudno wyobrazić sobie uchwałę skutkującą rozporządzeniem składnikami mienia w rozumieniu prawa cywilnego.

¹³ *Ibidem*, s. 52 i n.

¹⁴ Z. Radwański, *Prawo cywilne – część ogólna*, Warszawa 2003, s. 220.

¹⁵ F. Grzegorzczuk, *Ustawa o szczególnych uprawnieniach...*, *op. cit.*, s. 61 i n.

¹⁶ F. Grzegorzczuk, *Przedsiębiorstwo publiczne...*, *op. cit.*, s. 385.

F. Grzegorzczak¹⁷ stwierdza, że wadliwość cechuje także art. 2 ust. 2 pkt 2 ustawy, dotyczący uchwały organu spółki w zakresie zmiany przeznaczenia lub zaniechania eksploatacji składnika mienia należącego do tzw. infrastruktury krytycznej. W praktyce, zmiana taka nie musi wymagać uchwały jakiegokolwiek organu spółki, tym samym sprzeciw staje się niemożliwy do wyrażenia. Zauważa przy tym, że uregulowana w art. 2 ust. 2 pkt 3 ustawy uchwała w sprawie zmiany przedmiotu działalności spółki jest pozbawiona większego sensu. Formalna zmiana przedmiotu działalności, ze względu na szeroko ujmowane w umowach i statutach spółek rodzaje wykonywanej działalności, *de facto* nie będzie potrzebne, a w praktyce uniemożliwi zgłoszenie sprzeciwu. Natomiast – jak podkreśla – zaprzestanie eksploatacji danego składnika infrastruktury krytycznej przeważnie nie będzie wymagało uchwały zarządu, lecz jedynie wewnątrz-korporacyjnej decyzji podjętej na znacznie niższym szczeblu zarządzania. Jeśli spółka będzie chciała podjąć w tym względzie określone działanie, podjęcie je bez uchwały swego organu korporacyjnego.

Należy zwrócić uwagę na niektóre kwestie szczegółowe związane z ustawą z 2010 r. Zgodnie z art. 5b ust. 7 pkt 1 ustawy o zarządzaniu kryzysowym (u.z.k.), Dyrektor Rządowego Centrum Bezpieczeństwa, sporządza na podstawie szczegółowych, ustawowych kryteriów, we współpracy z odpowiednimi ministrami odpowiedzialnymi za systemy, o których mowa w akapicie poprzedzającym, jednolity wykaz obiektów, instalacji, urządzeń i usług wchodzących w skład infrastruktury krytycznej z podziałem na te systemy. W wykazie wyróżnia się także europejską infrastrukturę krytyczną zlokalizowaną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz europejską infrastrukturą krytyczną zlokalizowaną na terytorium innych państw członkowskich Unii Europejskiej, mogącą mieć istotny wpływ na Rzeczpospolitą Polską. Ustawodawca ograniczył się jedynie do stwierdzenia, że ten jednolity „wykaz ma charakter niejawnym” bez jednoznacznego odesłania do przepisów ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz.U. Nr 182 poz. 1228) – u.o.i.n.

Mając na względzie fakt, że do programu stosuje się przepisy o ochronie informacji niejawnych (*vide* art. 5b ust. 6 u.z.k.), to w świetle reguł wykładni celowościowej, funkcjonalnej i systemowej, należy uznać, że również do wykazu należy stosować postanowienia u.o.i.n. Za taką interpretacją przemawiają więc następujące okoliczności:

- wykaz sporządzany jest na podstawie szczegółowych kryteriów określonych w programie, objętym przepisami u.o.i.n.¹⁸,

¹⁷ *Ibidem*, s. 387.

¹⁸ Wykaz obejmuje szczegółowe dane, ponieważ zgodnie z § 4 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 kwietnia 2010 r. w sprawie Narodowego Programu Ochrony Infrastruktury Krytycznej (Dz.U. Nr 83 poz. 541) Dyrektor Rządowego Centrum Bezpieczeństwa po dokonaniu weryfikacji zgodności z kryteriami ustawowymi sporządza wykaz w postaci tabeli obejmujący nazwę i lokalizację infrastruktury krytycznej, podległość organizacyjną, w tym w stosunku do ministrów i kierowników urzędów centralnych,

– programem obejmuje się infrastrukturę krytyczną w podziale na systemy, o których mowa w art. 3 pkt 2 u.z.k.

Ujawnienie jakichkolwiek informacji i danych składających się na infrastrukturę krytyczną oraz Narodowy Program Ochrony Infrastruktury Krytycznej spowodowałoby lub mogło spowodować szkodę dla Rzeczypospolitej Polskiej albo byłoby co najmniej niekorzystne niezależnie od formy i sposobu ich wyrażenia, co odpowiada regulacji u.o.i.n.

Należy stwierdzić, że jednolity wykaz obiektów, instalacji, urządzeń i usług wchodzących w skład infrastruktury krytycznej lub poszczególne składowe tego wykazu, o którym mowa w art. 5b ust. 7 pkt 1 u.z.k. mają charakter niejawni w rozumieniu u.o.i.n.

Zgodnie z art. 5 u.o.i.n., informacje niejawne są klasyfikowane według jednej z czterech klauzul: ściśle tajne, tajne, poufne i zastrzeżone¹⁹.

Za zastosowaniem do regulacji ustawy z 2010 r. przepisów o ochronie informacji niejawnych przemawiają następujące okoliczności. Po pierwsze ustawa z 2010 r. zawiera szczegółowe rozwiązania dotyczące uprawnień ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa w zakresie mienia ujętego z jednolitym wykazem obiektów, instalacji, urządzeń i usług wchodzących w skład infrastruktury krytycznej, którą ustawodawca objął regulacją u.o.i.n. Ponadto ustawa z 2010 r. przewiduje obligatoryjne powołanie pełnomocnika do spraw ochrony infrastruktury krytycznej, monitorującego działalność spółki, w zakresie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 i 2 ustawy z 2010 r. oraz odpowiedzialnym za utrzymywanie kontaktów z podmiotami właściwymi w zakresie ochrony infrastruktury krytycznej²⁰. Ustawa ta wymaga, aby pełnomocnikiem do spraw ochrony infrastruktury krytycznej w spółce była osoba, która między innymi posiada poświadczenie bezpieczeństwa upoważniające do dostępu do informacji niejawnych oznaczonych klauzulą „tajne”.

Należy przyjąć, że pozbawiona szczegółów informacja, że określony składnik mienia spółki jest ujęty w „jednolitym wykazie obiektów” nie stanowi „informacji niejawnej” w rozumieniu u.o.i.n., ponieważ ujawnienie takiego faktu nie spowodowałoby lub mogłoby spowodować szkody dla Rzeczypospolitej Polskiej albo byłoby z punktu widzenia jej interesów niekorzystne. Jednak, gdy informacja będzie obejmowała szczegółowe informacje i dane dotyczące takiego ministra, powinna otrzymać stosowną klauzulę tajności w rozumieniu u.o.i.n. Powyższa zasada dotyczy również uchwał organów spółki.

---

jeśli taka występuje, dane operatora infrastruktury krytycznej, dane zarządzającego w imieniu operatora infrastruktury krytycznej, jeśli taki występuje.

¹⁹ S. Hoc, *Ustawa o ochronie informacji niejawnych. Komentarz*, Warszawa 2010, s. 86 i n.

²⁰ Do zadań tego pełnomocnika należy w szczególności przygotowywanie dla zarządu spółki oraz rady nadzorczej spółki informacji o ochronie infrastruktury krytycznej, przekazywanie informacji o infrastrukturze krytycznej dyrektorowi Rządowego Centrum Bezpieczeństwa na jego wniosek, przekazywanie i odbieranie informacji o zagrożeniu infrastruktury krytycznej we współpracy z dyrektorem Rządowego Centrum Bezpieczeństwa.

Przepis art. 6 ust. 7 ustawy z 2010 r. stanowi, że przechowywanie informacji oraz raportów, o których mowa w art. 6 ust. 3–6 oraz w art. 5 ust. 2 pkt 1, 2, 5, 6 i ust. 5 pkt 2 następuje zgodnie z przepisami u.o.i.n. Dlatego też pełnomocnik, o którym mowa w art. 5 ustawy z 2010 r. w zakresie przechowywania dokumentacji związanej z wykonywaniem obowiązków nałożonych tą ustawą będzie w relacji podległości wobec pełnomocnika do spraw ochrony informacji niejawnych (pełnomocnika ochrony).

Pełnomocnik ochrony bezpośrednio podlega kierownikowi jednostki organizacyjnej, a zadania pełnomocnik ochrony realizuje przy pomocy wyodrębnionej i podległej jego osobie komórki organizacyjnej do spraw ochrony informacji niejawnych (pion ochrony), jeżeli jest ona utworzona w jednostce organizacyjnej. W przypadku nieutworzenia pionu ochrony, pełnomocnik wykonuje zadania samodzielnie. W związku z tym, że kierownik jednostki organizacyjnej może powierzyć pełnomocnikowi ochrony oraz pracownikom pionu ochrony wykonywanie innych zadań, jeżeli ich realizacja nie naruszy prawidłowego wykonywania zadań, o których mowa w ust. 1 (*vide* art. 15 ust. 4 u.o.i.n.), nie można wykluczyć, iż będą to np. zadania realizowane przez pełnomocnika, o których mowa w art. 5 ustawy z 2010 r.

Należy zauważyć, że pełnomocnik do spraw ochrony infrastruktury krytycznej może być osobą odpowiedzialną za utrzymywanie kontaktów z podmiotami właściwymi w zakresie ochrony infrastruktury krytycznej, o której mowa w art. 6 ust. 5a u.z.k. Powierzenie tych funkcji byłoby rozwiązaniem pożądanym z punktu widzenia praktyki i ekonomiki zarządzania, zgodnym z intencjami ustawodawcy. Krytycznie należy ocenić zbyt ograniczoną delegację ustawową zawartą w art. 6 ust. 8 ustawy z 2010 r. do wydania rozporządzenia dotyczącego szczegółowego trybu powoływania i odwoływania pełnomocnika do spraw ochrony infrastruktury krytycznej oraz sposób wykonywania przez niego obowiązku monitorowania działalności spółki w tym zakresie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 i 2 ustawy, czyli ograniczonego jedynie do kwestii związanych ze stanem majątku spółki, a pomijającą inne zadania związane z ochroną tego typu infrastruktury, monitorowaniem jej stanu i doradztwem dla zarządu opisane w art. 5 ust. 2 pkt 2–6 ustawy.

Z brzmienia § 9 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 14 lipca 2010 r. w sprawie pełnomocnika do spraw ochrony infrastruktury krytycznej (Dz.U. z 2010 r. Nr 135 poz. 906) wynika, że zarząd spółki zapewnia pełnomocnikowi warunki organizacyjno-techniczne niezbędne do efektywnego wykonywania zadań, nie narzucając konieczności organizowania odrębnych struktur organizacyjnych, a więc sugerując wykorzystanie istniejących zasobów kadrowych i organizacyjnych spółki, wynikających na przykład z realizacji u.z.k. lub innych ustaw.

Ponadto zgodnie z § 14 rozporządzenia pełnomocnik powoływany na gruncie ustawy z 2010 r. zabezpiecza i przechowuje dokumentację dotyczącą wszystkich czynności podejmowanych przez niego w związku z realizacją ustawowych zadań.

Powoływanie pełnomocnika do spraw ochrony infrastruktury krytycznej nie może stanowić informacji niejawnej, ponieważ nie spełnia ono kryteriów okre-

ślonych w art. 5 u.o.i.n. Zająćie odmiennego stanowiska przez zarząd spółki mogłoby zostać zakwestionowane przez ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa lub Dyrektora Rządowego Centrum Bezpieczeństwa na podstawie art. 9 u.o.i.n. Do wszczęcia procedury kwestionowania nieprawidłowo nadanej klauzuli tajności uprawniony jest wyłącznie odbiorca materiału, tj. osoba, która otrzymała materiał (adresat). Efekty zadań pełnomocnika tj. informacje i raporty, o których mowa w art. 6 ust. 3–6 ustawy z 2010 r. oraz w art. 5 ust. 2 pkt 1, 2, 5, 8 i ust. 5 pkt 2 przekazywane są zgodnie z przepisami u.o.i.n.

Można sformułować pytanie: od kiedy istnieje obowiązek zawiadamiania ministra w trybie ustawy z 2010 r.? Czy od daty zawiadomienia o objęciu wykazem, czy od daty skutecznego powołania pełnomocnika do spraw ochrony infrastruktury krytycznej?

Zgodnie z § 3 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 14 lipca 2010 r. w sprawie pełnomocnika do spraw ochrony infrastruktury krytycznej, zarząd spółki w terminie 5 dni od dnia otrzymania powiadomienia przez ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa o ujęciu w wykazie składników mienia spółki, wyznacza kandydata na pełnomocnika.

W związku z pytaniem może istnieć tzw. luka prawna, co więcej może to być niebezpieczne dla faktycznego realizowania postanowień ustawy z 2010 r. Wydaje się zasadne wprowadzenie jednak pewnych rozwiązań w spółce umożliwiających ciągłość realizacji ustawowych zadań nowo powołanego pełnomocnika.

Należy zauważyć, że fakt ujawnienia przez zarząd spółki radzie nadzorczej lub wspólnikom i akcjonariuszom, okoliczności iż spółka jest objęta ustawą z 2010 r., nie narusza tej ustawy r. i u.o.i.n. Wydaje się również, że poinformowanie o wskazanej okoliczności stanowi obowiązek zarządu wynikający z art. 201 i 368 k.s.h., tj. prowadzenia spraw spółki obejmujący m.in. czynności organizacyjne i zarządzające.

F. Grzegorzcyk²¹ krytycznie ocenia jakość legislacyjną ustawy, zauważając przy tym, że wątpliwości dotyczą także możliwości zagwarantowania państwu polskiemu bezpieczeństwa w zakresie interesów strategicznych, m.in. zwracając uwagę na ograniczone możliwości rozpatrywania spraw przez ministra Skarbu Państwa (brak odpowiedniego aparatu urzędniczego).

Zdaniem F. Grzegorzcyka²² regulacja zawarta w ustawie z 2010 r. z wielu przyczyn nie jest prawidłowa i nie może stanowić skutecznego instrumentu ochrony strategicznych interesów państwa. Podkreśla, że ochrona strategicznego interesu państwa musi cechować się władcym działaniem administracji (zakaz, nakaz, wymogi tajności). Dostrzega więc konieczność funkcjonowania ustawy o „złotym wecie” w polskim porządku prawnym, ale ustawa wymaga zmian, m.in. odnośnie do podmiotu uprawnionego do wyrażania sprzeciwu. Uważa, że mini-

²¹ F. Grzegorzcyk, *Przedsiębiorstwo publiczne...*, *op. cit.*, s. 388.

²² *Ibidem*, s. 400 i n.

ster właściwy do spraw Skarbu Państwa jest ministrem posiadającym najmniejsze kompetencje merytoryczne w tym zakresie. Dlatego – jego zdaniem – nadzór nad spółkami strategicznymi (w rozumieniu ustawy o szczególnych uprawnieniach ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa) powinien być powierzony ministrom, w których obszarze działania prowadzona jest działalność spółki objętej zakresem przedmiotowym ustawy z 2010 r.

Według A. Kidyby²³ przyznanie organowi administracji uprawnienia do wyrażenia sprzeciwu co do niektórych działań podejmowanych przez organy spółek dysponujących mieniem zaliczanym w poczet tzw. infrastruktury krytycznej jest przykładem ingerencji imperium państwowego (władcze rozstrzygnięcie decyzją administracyjną naczelnego i centralnego organu administracji państwowej) w sferę dominium obejmującą kompetencje uczestników spółek tworzących organ właścicielski oraz innych organów. Z tego względu omawiana instytucja nie może być postrzegana jako tzw. złoty udział Skarbu Państwa, ani nawet jako „złote weto”, gdyż minister właściwy dla spraw Skarbu Państwa może ingerować w funkcjonowanie spółki, w której Skarb Państwa nie jest udziałowcem.

Konieczność funkcjonowania ustawy z 2010 r. w polskim porządku prawnym jest niepodważana, wiele trafnych uwag, w tym krytycznych, sformułowano w doktrynie (F. Grzegorzcyk), interesujące niewątpliwie będą uwagi praktyki, gdyż ustawa nie będzie aktem „martwym”, jak jej poprzedniczka z 2005 r.

NIEKTÓRE ASPEKTY SZCZEGÓLNYCH UPRAWNIENÍ MINISTRA SKARBU PAŃSTWA W GOSPODARCE

Streszczenie

Autor przedstawia niektóre aspekty uprawnień Ministra Skarbu Państwa w gospodarce. Zwraca szczególną uwagę na rozwiązania prawne zawarte w ustawie z 18 marca 2010 r. o szczególnych uprawnieniach ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa oraz ich wykonywaniu w niektórych spółkach kapitałowych lub grupach kapitałowych prowadzących działalność w sektorze energii elektrycznej, ropy naftowej oraz paliw gazowych. Wskazuje przy tym rozwiązania mogące wywoływać kontrowersje.

---

²³ A. Kidyba, *op. cit.*, s. 815.

SOME ASPECTS OF SPECIAL POWERS OF THE MINISTER OF THE TREASURY IN THE ECONOMY

Summary

The author presents some aspects of the powers of the Minister of the Treasury in the economy. He highlights the legal solutions adopted in the Act of 18 March 2010 on Special Powers of the Minister of the Treasury and Their Implementation in Some Limited Companies and Capital Groups Operating in the Sectors of Electric Energy, Oil and Gas. He also suggests which solutions may cause controversies.

CERTAINS ASPECTS DES AUTORISATIONS PARTICULIÈRES DU MINISTRE DU TRÉSOR DE L'ÉTAT DANS L'ÉCONOMIE

Résumé

L'auteur présente certains aspects des autorisations du ministre du Trésor de l'Etat dans l'économie. Il attire l'attention sur les solutions juridiques vu le droit du 18 mars 2010 conforme aux autorisations du ministre responsable des affaires du Trésor de l'Etat ainsi qu'à leur exécution dans certaines sociétés du capital ou groupes du capital qui mènent leur activité dans le secteur de l'énergie électrique, du pétrole ou du combustible de gaz. L'auteur y indique quelques solutions controverses.

НЕКОТОРЫЕ АСПЕКТЫ ОСОБЫХ ПОЛНОМОЧИЙ МИНИСТРА ФИНАНСОВ В ЭКОНОМИКЕ

Резюме

Автор представляет некоторые аспекты полномочий Министра финансов в экономике. Обращается пристальное внимание на правовые решения, содержащиеся в Законе от 18 марта 2010 года об особых полномочиях Министра финансов, а также их исполнении в некоторых товариществах или группах товариществ, ведущих деятельность в секторе электроэнергетики, нефти и газового топлива. При этом указаны решения, чреватые противоречиями.